

Bloed, zweet en tranen. Voor sommige studenten horen ze nu eenmaal bij de examentijd. Bij eerstejaars is bovendien de wijze van ondervragen volstrekt anders dan ze tot dan toe gewend waren. Gelukkig is er het monitoraat, en dat is echt niet enkel eerste hulp bij paniek. Ook via internet vinden studenten soelaas. Elise Stroobants duimt voor een goede afloop, samen met vele collega's monitoren.

Tom Heylen

'Een beetje moeder zijn aan de universiteit'

ELISE STROOBANTS

BEZOCHT u als toekomstige student wetenschappen - of als ouder, want dat blijkt zowaar een toenemende trend - een beurs waarin studierichtingen worden voorgesteld, dan ontmoette u misschien wel Elise Stroobants. Zij mag er de K.U.Leuven verkopen aan toekomstige studenten wetenschappen - van wiskunde over fysica en biologie tot geologie. Nog meer tijd investeert Elise in de begeleiding van eerstejaars. Haar doel: de overgang van middelbaar naar universiteit te helpen slagen. Monitoraat heet die taak. In de nakende blok- en examenperiode beloven het weer drukke dagen te worden.

- Een studiekeuze bepaalt je leven, hoor je wel eens. Hoe zat dat bij u?

Na mijn humaniora moest ook ik kiezen. Op school boeide wiskunde me. Ook psychologie leek me interessant, al was niet meteen helder wat ik me daarbij moest voorstellen. En bewegen zat me in het bloed, dus was lichamelijke opvoeding ook een mogelijke keuze. Ik dus naar het PMS, het huidige Centrum voor Leerlingbegeleiding - de enige keer in mijn humanioratijd. Daar vroegen ze me droogjes of ik als volwassen vrouw wilde uit werken gaan. Na mijn positieve antwoord luidde hun advies: wiskunde of natuurkunde. Ik koos voor fysica. En zie, mijn monitor-zijn vandaag blijkt een ideale combinatie van wetenschap en psychologie!

- Bestond het monitoraat toen u uw universitaire studies aanvatte?

In die tijd - ik ben bijna zestig - was er van monitoraat geen sprake. De prof was onaantastbaar en de studenten waren geacht geen vragen te stellen. We dachten er trouwens niet aan te laten merken dat we iets niet begrepen! De eerste keer dat we de professor van dichtbij zagen, was tijdens het mondelinge examen. De afstand tussen krijtbord en aula leek onoverbrugbaar. Zelfs de 'pedel', de man die het bord wiste, had een zweem van wijsheid, want hij stond dicht bij dat bord...

Cursussen doorworstelden we 'eenzaam' op onze studentenkamer. Begreep ik iets niet, dan vatte ik de redenering opnieuw aan. En nog eens, tot ik het had doorgrond. Respect voor kennis zou ik het durven noemen. Onze drijfveer was de drang om te weten te komen hoe iets in elkaar zit, een analytische geest was het resultaat. Die manier van denken is voor mij nog altijd belangrijk.

Toch bestaat het monitoraat al veertig jaar, en de K.U.Leuven pakte er als eerste mee uit. Zelf ben ik hier in Heverlee al acht jaar monitor voor fysica. Studenten zoeken me op als ze de leerstof natuurkunde niet helemaal begrijpen. Via de website maken ze een afspraak in mijn elektronische agenda. Het probleem bekijken we dan samen.

- Hoe vinden studenten de weg naar het monitoraat?

Het monitoraat is een dienst die eerstejaars vrijblijvend wordt aangeboden. Toch koos onze universiteit ervoor het monitoraat tot bij de studenten te brengen. In principe geef ik geen oefeningen of practica, maar in het begin van het academiejaar organiseren we

enkele groepsessies waarin we uitleg geven. Zo stellen we het monitoraat voor aan de eerstejaars. Zo krijgt de monitor een gezicht, en ik merk dat dit werkt. Dertig procent van de studenten zoeken ons nadien eens of meermaals op.

Toch stel ik ook vast dat de studenten almaar minder tijd hebben om naar ons toe te komen. Kennisoverdracht is niet meer de belangrijkste opdracht. Studenten moeten veel werkjes maken, zelfs in het eerste jaar. Dit maakt het niet makkelijk om ons monitoraat te organiseren. Gelukkig werk ik deeltijds, zodat ik me kan aanpassen aan het lessenrooster. De beschikbare uren kleur ik blauw op de website. De studenten kunnen in hun eentje of in groep één uur reserveren, eveneens via het wereldwijde computernet, en de afspraak ligt meteen vast. Lukt een dringende afspraak niet, dan is er ook nog de elektronische post.

- Is de leerstof het enige gesprekstema?

Iets niet goed begrijpen, is haast altijd de aanleiding voor de afspraak, maar soms is er een verdoken agenda. Zo kwam een stu-

dent de eerste weken van het academiejaar af en toe om uitleg vragen. Al gauw bleek dat hij worstelde met heimwee, en dat kon hij bij mij kwijt. „Thuis had ik 's middags altijd een gezellige babbel met mijn moeder. Dat mis ik in Leuven”, bleek het grote gemis. Een gesprek op tijd en stond fleurde hem op. Maar of moeder wist dat zoonlief heimwee had?

Na het eerste semester kwam een student zijn examens bespreken. Geslaagd voor alle vakken, tot zijn eigen grote verbazing. „Echt veel heb ik nochtans niet gestudeerd,” zei hij, „en een goed gevoel bij de examens had ik ook al niet.” Ik herinnerde me dat mijn vader me altijd de raad mee gaf te gaan voor twintig op twintig, en te zien waar ik uitkwam. Ik vroeg dus of het geen uitdaging zou zijn te ontdekken hoe hoog hij kon scoren, indien hij zich voluit inliet met de leerstof. „Mijn pa zei dat ook”, klonk het zuchtend. „Ik

Ik probeer altijd eerlijk te zijn. Merk ik dat de motivatie ontbreekt, of de studiehouding er niet is, dan zeg ik dat ook

zal er eens over nadenken.” Hoe het uiteindelijk uitdraaide, weet ik helaas niet.

- En als het niet zo goed lukt?

Inderdaad, niet bij iedereen loopt het zoals verhoopt. Voor mij is het altijd opnieuw een uitdaging zelfs de moeilijkste hoofdstukken begrijpelijk uit te leggen. Ik probeer ook altijd eerlijk te zijn. Merk ik dat de motivatie ontbreekt of de studiehouding er niet is, dan zeg ik dat ook. Beslissen of ze achter hun studiekeuze blijven staan, moeten de studenten echter zelf doen. Al hoort aanmoedigen ook bij de job.

En lukt het uiteindelijk toch niet, dan wordt er ook wel eens uitgehuld. Relativeren is dan de boodschap. Een verkeerde studiekeuze is heus niet het einde. Verdere begeleiding wordt dan de taak van de ombudsman of -vrouw. Het onderwijssysteem is zo veranderd, dat de overstap naar een andere richting naar ingewikkelde regels luistert die slechts deze experts kennen.

Lukt het wel, dan mag ook ik soms delen in de vreugde. (Wijst naar de wenskaartjes op het prikbord). Niet iedereen laat het weten, maar zelf durf ik het volgende jaar wel eens nagaan of hij of zij een jaartje hoger zit. Dat geeft me nog altijd de meeste voldoening.

- Is de nakende examentijd nu echt de drukste van het jaar?

Blok en examens blijven inderdaad een jachtige tijd. Gelukkig zijn er intussen internet en e-mail. Studenten overleggen en helpen elkaar via een discussieforum op het internet. Monitoren zowel als proffen houden dat in de gaten, met medeweten overigens van de studenten. Zien we dat ze vastlopen, dan zetten we ze op het goede spoor. Ook het e-mailverkeer bereikt in deze periode een piek, zeker als de studenten thuis studeren. Na een examen komen studenten hier soms hun batterij opladen. Dan voel ik dat het monitoraat echt nodig is.

© Ingrid Hannes